

Tablou meu

Crina Lazăr

Tabloul meu

Cine sunt eu?
Sper să-mi zăriți
ochii rătăciți
prin ploaia de cuvinte
ce-mi înflorește-n minte.
Nu voi începe clasic,
cu „am văzut lumina zilei în...”,
pentru că
m-am născut noaptea,
plângând.
Însă, lumina zâmbea
și mă aștepta
în fulgerele din furtuna de vară
stârnită parcă
de sosirea mea,
într-o seară.
De ploaie
m-am îndrăgostit pe loc!
Nimic nu mă liniștește
ca ropotul picăturilor
ce coboară din nori
în linii drepte, aplecate
ori cârlionțate,
izbind pământul,
obrajii și gândul,
mai delicat
ori mai apăsător,
domolind efervescentele
rebele
din gândurile mele.
Primii douăzeci de ani
i-am trăit așezat,
la sat.
Aveam viața senină,
Someșu-n grădină,
păduri, pământuri bogate,
apoi, la „școli înalte”,
am plecat, străină...
Câteva diplome,
ținute-n vitrine,
nu mi-au ucis

țărâna din mine.
Acasă înseamnă
ograda în care știu
toate pietrele,
toate florile,
și toți norii
din care se face târziu.
Acolo nu așteptam primăvara,
ci mugurii, să crească
și să pocnească,
lalelele, liliacul
să-nflorească,
iar broaștele și berzele să aducă,
în cer și în luncă,
surâsul vieții
în raiul dimineții.
Vara, așteptam să învie
culori aprinse-n iubiri
și în trandafiri,
copiii și puii rândunelelor
să absolve lecțiile de zbor,
iar soarele să binevoiască
să încălzească
apa Someșului
pentru scăldat
pe înserat.
Toamna, vântul era stăpân!
Tot mai rece și mai hain,
smulgea frunzele în grabă,
punea frig și tristețe în ploi,
strivea verdele din iarbă
și zâmbetul din noi
cu o nepăsare
otrăvitoare.
Apoi, se făcea liniște
într-un mod asurzitor...
Se puteau auzi
glasurile morților.
Cereau puțin:
O aducere aminte,
o crizantemă
și o lumânare
în ultimul senin.
Iarna creștea flori de gheață
în oase, în ochi,
mâinile ni se lipeau
de clanță
și nasul de geam

după ceasuri de mirare
în fața traiectoriei
mereu surprinzătoare
a fulgilor în zare.
Da. După flori, zori și fiori
se făcea împărțeala timpului
și după munca pământului-
arat, semănat, săpat,
udat, cules
din deal și din șes.
Satul înseamnă
în primul rând
rădăcini,
de cer și de pământ.
Oameni... frunze în vânt,
vin și pleacă,
se nasc și mor...
Apele, cerul,
pământul, pădurea
rămân la locul lor,
pururea.
În pământ se scurg
visele moarte,
precum din cer curg
stelele coapte.
În pământ se scurg
amintirile moarte.
În pădure, știu bine,
toți copacii
cresc din mine,
direct din inima mea,
Someșu-mi curge prin vene,
ca întunericul într-o cafea,
ochii-mi aleargă pe câmpuri,
culeg buchete de maci,
împletesc din ei cuiburi
pentru toți oamenii dragi.
De le-aș fi odihnă și leac
încă vreau sfert de veac...
Ce ar mai fi de spus
despre mine?
În diminețile senine
îmi fac o cafea
fierbinte și amară
și o savurez după perdea
așteptând soarele să apară.
Mai bine de-un ceas
ascult mierla cântând

că mi-e tare dragă,
apoi prind câteva raze, râzând,
și mă leagăn ziua întreagă.
În zilele cenușii,
îmi scot fluturii portocalii
la plimbare,
pe dealuri imaginare
unde Tu-mi ești Lumină, Soare.
Ador verdele de iarbă
și petecele albastre de cer,
îmi place să citesc,
să visez, să iubesc
până când stelele pier.
Mi-s dragi bufnițele,
zâne de catifea,
pentru că bătrânele,
înfricoșate,
le alungau cu pietre
de pe case, nu cumva
să le prezică vreo moarte.
Și nu-i de mirare!
Cu tristețe și înfiorare
constat că familia din deal
e tot mai mare.
De acolo
satul începe să fie al meu,
țara să fie a mea!
De acolo începe Dumnezeu,
nu de altundeva!
Zâmbesc!
Și zâmbete cresc!
De mică aveam senzația
că deasupra cimitirului,
în albastrul cerului,
sunt mii de ochi
rugători, întrebători,
iertători
sau poate
doar speram să le rămână
măcar ochii nemuritori?
E trist cum se așterne
uitarea pe pământ...
Rămânem vagi portrete
la câțiva dragi în gând...
Iată, în câteva rânduri,
stridențele din gânduri
văzute de sus,
dinspre apus.

POEZII ONLINE

Cum e viața mea?
Ca și a ta!
Un amestec efemer
de pământ și de cer!

1 iulie 2020